Fabuleuze verhalen & Wonderlijke wijsheden

deel 3

Barth Bout

Grazige weiden

Nieuwsgierig als de koe was besloot ze om op ontdekkingstocht te gaan om uit te vinden wat er zich aan het einde van het weiland bevond.
Ze nam afscheid van de andere koeien en vanuit een dapper gevoel van avontuur trok ze het hek achter zich dicht en ging op pad.

Bij het passeren van wat struikgewas hoorde ze iemand mekkerend vragen wat ze ging doen.
Het was het schaap die ze vaak in haar eigen weide had gehoord maar nimmer had gezien.
'Ik ga uitvinden wat er aan het einde van het weiland is.' antwoordde de koe trots.

'Oh.' zei het schaap met een mengeling van cynisme en verbazing in haar stem 'Wat heb je daar te zoeken als je al weet dat het gras hier groen is? En wat te doen als blijkt dat het gras op de plek bij het einde van de weiland rood is of blauw?
'Dat zien we dan wel weer.' antwoordde de koe onverstoord in haar idee 'Zeg, heeft u anders zin om met mij mee te gaan? U bent van harte welkom.'
'Mij niet gezien, ik hou het bij wat ik weet en dat is voldoende zat.'
'Goed dan. Maar nu ga ik verder want anders kom ik niet daar waar ik wil zijn.'

De koe en het schaap namen afscheid van elkaar. Het was wat verder onderweg dat de koe een vogel op een hek zag zitten, schijnbaar wantrouwig door de wijze waarop hij keer op keer om zich heen keek.
'Goedemiddag vogel, alles wel?' zei ze vriendelijk toen ze hem passeerde.
'Alles wel. Nog wel want ik ben er niet op gerust.'
'Oh.' zei de koe.
'Jazeker want heeft u al een blik in het veld geworpen?'
'Ik kan niet zeggen dat ik dat heb gedaan.'
'Laat mij u dan waarschuwen voor het duistere figuur wat zich daar posteert.'
Op aanwijzing van de vogel zag ze zijn schrik: een onbeweeglijke gestalte in het midden veld wat hem belette om te doen wat hij zo graag deed: zich tegoed doen aan het lekkere zaad dat nergens smakelijker was dan hier.

'Ik ben onderweg om uit te vinden wat er aan het einde van het weiland is. Heeft u geen zin om met mij mee te gaan. Ik ben er zeker van dat wanneer we samen zouden optrekken, het schimmige figuur in het veld, het veld zou ruimen als hij ons tezamen zag.'
De vogel twijfelde, wikte en woog maar zei toen beleefd: 'Ach vriendin koe, te vaak heb ik meegemaakt

dat wanneer de dreiging wordt aangegaan deze al te snel overgaat tot werkelijke noodlottigheden. Het is immers niet zonder reden dat ik hier alleen, zonder anderen, op dit hek vertoef.'
'Ik snap je bezwaar beste vogel, desalniettemin zal ik mijn reis
vervolgen en uitvinden wat er aan het einde van het weiland is.'
De vogel knikte 'Zoals u wilt. Neem mijn advies ter harte en ik wens u een goede reis.'
Aldus liep de koe verder onderwijl denkend over wat het schaap en de vogel haar hadden verteld.
Wellicht hadden ze gelijk. Wellicht ook niet.
Maar ja, wat wist zij over hetgeen zij niet wist? Niet bijzonder veel.
En daarbij het schaap en de vogel zouden haar toch niet voor niets hebben verteld over dat wat zij wel wisten?
Langzaam verdorde het optimisme van avontuur en kleurde het naar angst voor het onbekende.

'Hela! Pas eens op.' hoorde ze opeens.
Doordat de koe zo bezig was met dat wat het schaap en de vogel haar hadden toevertrouwd, had ze niet gezien dat ze van haar pad was afgeraakt waardoor ze bijna een kleine egel omver had gelopen.

‘Neemt u mij niet kwalijk. Ik had u werkelijk niet gezien.’
‘Mevrouw, u bent niet de eerste.’ zei de egel ‘En waarschijnlijk ook niet de laatste.’ voegde hij er aan toe. ‘Het hindert niet. Ik ben nu eenmaal klein en wordt daardoor snel over het hoofd gezien. Maar door hard te roepen laat ik weten dat ik er ook nog ben.
Zo te zien bent u op reis.’
‘Dat klopt. Wat bracht u op het idee?’
‘Omdat u van het pad was afgeraakt.’ antwoordde hij simpel.
‘Aha.’ zei de koe. Al begreep ze niet echt waarop de egel op doelde.
‘Ik ben onderweg om uit te vinden wat er aan het einde van het weiland is. Maar nu ik zover ben gekomen betwijfel ik of ik wel verder moet gaan omdat ik niet weet wat ik kan verwachten.’
‘Ach, en hoe komt u zo tot deze gedachtegang?’
‘Door het schaap en de vogel waarmee ik eerder onderweg sprak. Zij voorzagen mij van goed advies.’
‘Waarmee u dus in gerede twijfel bent geraakt?’
‘Inderdaad, beste egel.’
‘De pest met het onbekende is, is dat we het niet kennen. Daardoor kan de vrees ontstaan dat het onbekende wellicht groter zou kunnen zijn dan onszelf. En groot kan maar al te snel worden

aangezien als eng. Toch was ik ook niet bang voor u. Ondanks dat u vele malen groter bent dan ik. Doordat ik hard riep werd u zich bewust van mij waardoor we nu samen dit fijne gesprek hebben. Vrees zorgt er dus eigenlijk voor dat we twijfelen of we sterk genoeg zullen zijn om te doen wat we eigenlijk niet durven. Tegelijkertijd stelt het ons ook in staat om de omstandigheden op een dergelijke wijze te zien zoals we ze niet eerder zagen. Want zou het zo niet eens kunnen zijn dat met het sluiten van het hek en het doen van de eerste stap op zoek naar plek aan het eind van het weiland, u daar eigenlijk al was?'

Een moment lang zei de koe niets om daarna te zeggen: 'Denkt u dat werkelijk?'
'Ik weet het wel zeker. Net zoals dat ik weet dat u prima in staat zult zijn om uw reis te vervolgen. Maar als u wilt dan ga ik met u mee.'
'Wat een mooi aanbod vriend egel. Echter, door wat u zojuist heeft gezegd, geloof ik dat ik alleen mijn reis weer kan vervolgen.'
'Dat geloof ik ook, zei de egel. En daarom wens ik u nog een goede reis met een opgetogen gevoel en een onbevreesd gemoed.'

De eendagsvlieg en zijn klok

Bezig met voorbereidingen en wat zo niet meer.

Was de eendagsvlieg druk in de weer.
Druk met denken en zeker doende met de vraag of hij niets vergeten was,
meerdere malen had hij zijn lijst doorgenomen en waar nodig toch aangepast.

Want de eendagsvlieg wist: de tijd is schaars en de klok is niet aan mijn zijde.
Zodoende had hij een lijst gemaakt om verkwisting van kostbare ogenblikken te vermijden.

Een lijst, een opsomming van welke plekken hij op zijn enige dag wilde bezoeken en hetgeen hij graag zou zien.
Natuurlijk ook van de klanken die hij moest horen en het ruiken van heerlijke geuren bovendien.

Zijn lijst was lang, haast eindeloos. Tenslotte compleet.
Met daarbij een belangrijk attribuut waardoor hij een onnodige verspilling van tijd vermeed.

Een klok zodat hij zeker wist dat er geen moment verloren zou gaan.
Gereed voor vertrek kwam opeens het Lieveheersbeestje bij hem aan.

'Toe eendagsvlieg, wees niet zo snel om het pad te kiezen. Want eigenlijk wil ik je niet verliezen.
Ik weet, ik weet dat je je zinnen op deze reis hebt gezet.
En dat er niets is wat jou in deze keuze belet.
Maar gun me alsjeblieft een gelegenheid om je op een behoorlijke manier gedag te zeggen.'

Ondanks zijn lange lijst, die haast te groot was voor deze ene dag, stemde hij in om een laatste bezoekje aan haar af te leggen.

Het Lieveheersbeestje had inderdaad niets teveel gezegd: ze had een hele koffietafel voor hem bereidt.
Nog voor dat hij van dit lekkers had kunnen proeven, was hij ingehaald door de tijd.
De klok vertelde hem dat het uur nu werkelijk was aangebroken om te gaan.

Het was met een mengeling van spijt en teleurstelling dat hij zijn gevulde bord moest laten staan,
'Helaas juffrouw Lieve-Heers, ik moet verder anders kom ik niet uit met dat wat er op mijn lijst staat.'
'Natuurlijk, ik snap het helemaal. En het is goed zo, dat u mij nu verlaat.'

Aldus vloog de eendagsvlieg naar de eerstvolgende bestemming van zijn lijst.
Niet veel later was hij naar de plek waar de wilde bloemen bloeiden gereisd.
Elk anders in kleur, verschijning en voorkomen, stonden ze fier op hun open plek beschermd door knoestige bomen.
Aanvankelijk was het zijn vurige wens om tussen deze gekleurde pracht heen te vliegen.
Maar de klok kon hier niet liegen.

Aan hem de taak om de tijd op tijd te duiden, en zo nodig de alarmklok te luiden.
Dat was precies wat deze had gedaan.
Het ogenblik was aangebroken om naar het volgende punt van de lijst te gaan.

De eendagsvlieg kon echter niet ontkennen dat hij berouw in zichzelf had gevoeld.
Het liet hem niet geheel ongemoeid.
Want het uurwerk loog niet, de tijd tikte door.
Hij diende met een behoorlijk plan te komen zodat hij niet nog meer tijd verloor.

De eendagsvlieg was niet dom. Ook was hij niet gek.
Terstond had hij een oplossing voor zijn probleem van tijdgebrek.

Door sneller te vliegen zou hij eerder op de plek van bestemming kunnen landen.
Daarmee had de oplossing van dit vraagstuk in handen.

Niet veel later was hij waar hij wilde zijn: aan de oever van de vijver.
Het was een beloning voor zijn grote ijver.
De waterlelies en de kloeke gele dotters waren fenomenaal. Net zoals de kikkers, die zongen in koor.
Er waren witte zwanen en andere watervogels zwommen tussen hen door.

Hij wenste dat het hem was toegestaan om niet direct te hoeven gaan.
Maar de klok was ook nu onverbiddelijk in de boodschap die hij had gegeven.
Hij moest weldra verder om de andere zaken van zijn lijst af te kunnen strepen.
Nog voordat het lied van de kikkers tot een einde was gekomen, diende de vlieg vlug op pad te gaan. Want hij had nog meer bestemmingen op zijn grote lijst staan.

Door de honderd-en-een bestemmingen op de lijst,
had hij sinds zijn vertrek al behoorlijk wat gereisd.
Grote afstanden had hij afgelegd.
Niettemin had hij zijn gevoel hem gezegd,
dat deze reis nog steeds niet had gebracht, al die mooie dingen waar hij in de ochtend zo uitbundig over had gedacht.

Hij was weliswaar overal geweest maar nergens had hij echt genoten,
Simpelweg omdat de klok hem iedere keer had aangestoten.

De eendagsvlieg geattendeerd op
het verstrijken van de tijd.
Alzo vervloog de vreugde en raakte
hij het kwijt.

Naar mate de dag verstreek en de zon inmiddels begon onder te gaan.
Kwamen langzaam de sterren en verscheen voorzichtig de maan.
Teleurstelling vulde zijn kleine hart en ook met spijt.
Betraande ogen door het besef van de nutteloze inzet van zijn vlijt.

'Waarom zo'n groot verdriet?' vroeg de Dood die opeens voor de eendagsvlieg was verschenen.

Hij vertelde over de koffietafel van het lieveheersbeestje, de bloemen en het lied van kikkerkoor. Dat was de reden.

‘Ach ja, kleine baas. Het geheim van een goed leven zit niet in het feit dat je alle bestemmingen van je lijst kunt afvinken wanneer je deze leest.
Nee nee, het schuilt in de kleine waarheid dat waar je was, je ook werkelijk bent geweest.

Het zit ‘m werkelijk gedag te zeggen van je vrienden of jezelf de tijd geven om luisteren naar een lied.
De dag is nu ten einde. En wat heb je gedaan?’ de Dood was vriendelijk en keek de eendagsvlieg genadig aan.
‘Het leven en de dood zijn symbioten, samenwerkers van elkaar.
Een onlosmakelijk duo. Oftewel een heel bijzonder paar.
De een volgt de ander en dan volgt de ander de een.
Daarin is geen rol voor de tijd en dus vormt het geen probleem.

Na het leven komt de dood: een bijzondere vorm van bestaan,
slechts een overgang om van hier naar daar te kunnen gaan.
Als de dood is geweest komt wederom het leven.
Dus is een tweede dag het geschenk wat ik je zal geven.

Neem je tijd kleine tweedagsvlieg, maak het meeste van iedere moment.
Beloof me, dat je morgen rond deze tijd er wel klaar voor bent.
En dat je me kunt vertellen hoe fijn je de dag hebt doorgebracht.
Ik wil weten hoe je hebt genoten, wat je hebt gehoord en wat je allemaal zag.

De ezel die eigenlijk een paard was

Vaak had hij de prachtige paarden zien galopperen.
Het was iets wat hij ook graag zou willen proberen.
Met zilveren beslagen hoeven,
die hem in vliegende vaart door de velden heen droegen.
Donkere manen wapperend in de wind.
Was dit het zelfbeeld wat de kleine ezel voor zichzelf had bemind.

Eens had hij een schaap over zijn heimelijkheid verteld.
Zij had hem daarna met hoon gekweld.
Want hoe onnozel was deze ezel wel niet,
om een dergelijke droom na te jagen omdat hij zichzelf als iets anders ziet.

De ezel had zich in zijn lot geschikt dat hij nimmer een paard zou kunnen worden, zo'n prachtige ros te kunnen zijn.

En zeker na het repliek van het schaap hield hij deze droom angstvalig geheim.
Want wie zou hem ooit kunnen begrijpen of kunnen geloven?
Laat staan hem een goede afloop beloven.
Sinds de ezel zich wist te herinneren,
was dit een droom die niet wilde verminderen.
Dat de ezel niet kon zijn wie hij diep van binnen was,
leek op een wond die maar niet genas.
Want om in werkelijkheid geen ezel te zijn maar een paard,
resulteerde in het feit dat -telkens weer- een niet herkenbaar spiegelbeeld naar hem had terug gestaard.

En zo waren de dagen van de ezel met somberheid en teleurstelling gevuld.
Steeds minder vaak had hij zijn eigen spiegelbeeld geduld.

Schuwde het wateroppervlak om de aanblik van zichzelf te ontwijken, in een poging de reflectie van zichzelf te vermijden.

Met de stroom van somberheid meegenomen,
wist hij van deze met verdriet gevulde plek niet
meer terug te komen.
Het zingen van de vogels kon hij niet meer
horen.
Het getjirp van de krekels deed hem niet langer
bekoren.
Net zoals de bloemen die kleurrijk wiegden in de
wind.

Ook voor het bezoek van anderen was de kleine
ezel zelfs blind.
Zo had hij de vlinder niet aan zien komen
fladderen. Deze landde pardoes op het hek, zag
het sombere gezicht van de ezel en begon
terstond het gesprek.

'Toe toe zo erg kan het toch niet
zijn?
Wat is de reden van deze misère. Is
er ergens sprake van pijn?'

'Ach vlinder, je bedoeld het vast vriendelijk en
oprecht.

Maar in mezelf heb ik te maken met een groot gevecht.
Het zijn hopeloze dromen en nutteloze vragen
waar ik je liever niet mee wil vermoeien,
Daarom is het beter om je maar niet met mij te bemoeien.'

'Waarom waarom?' zei de vlinder monter
'Misschien kan ik je wel helpen.
En het lukt het me enigszins om je zielenleed te stelpen.'
De ezel zuchtte en keek de gekleurde vlinder aan.
'Ik betwijfel het ten zeerste en ik geef je te verstaan
dat wat ik je ga vertellen, je versteld zal doen staan.

Eigenlijk ben ik geen ezel
maar een paard.
En dat is waarom mijn
hart zo is verzwaard.
Want iedereen ziet de ezel
die ik lijk te zijn.
Dat ik hem in werkelijkheid niet ben, is mijn geheim.'

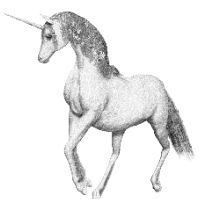
‘Ach ach wat een leed is dat om dit met je mee te dragen. Wat een gegrien.
Wanneer anderen niet in staat zijn om jouw ware persoonlijkheid te zien.
Want wie kan iemand zijn, anders dan zijn eigen ik?

Het was een boodschap die de ezel nog niet eerder had gehoord.
Een goede raad die een bepaalde mate van troost bij hem had aangeboord.
Nimmer had iemand een dergelijke uitspraak gedaan.
Of was deze op zo’n manier met zijn lot begaan.
‘Eens was ik rups en daarna ben ik vlinder geworden.
Toch is een fysieke verandering niet altijd aan de orde.

Slechts het spiegelbeeld klopt niet bij wie je bent, jouw eigen persoon.
Dit gevoel is niet raar en zeker niet ongewoon.
Als jij een paard bent is dat niet iets om voor te schamen.
Terecht een beeld wat je mag beamen.

Laat de ander zien wie je werkelijk bent.
Door simpelweg jezelf te zijn raken anderen aan
de weerspiegeling van jouw wezen gewend.

Ik durf te stellen dat dan ook jij tot de conclusie
komt dat je verkeerd hebt gedacht.
En net zoals mij kunt zien wat ik onmiddellijk
aan je zag.
Dat jij geen paard bent maar een ander edel dier.
Namelijk een eenhoorn, zelden gezien alhier.

Een bijzondere verschijning
die niet vaak door anderen
wordt herkent.
Dat wonder wat je niet
kunt worden. Het wonder
dat je bij geboorte al bent.
Zij die hun authentieke zelf
durven te zijn, hoeven zich nimmer te schamen
en dragen in hun hart geen enkel geheim.

De ezel was met stomheid geslagen.
Door de manier waarop hij antwoord had
gekregen op al zijn vragen.

Somberheid en teleurstelling waren terstond vervlogen.
Net zoals de uitzichtloosheid die met woorden van de vlinder was omgebogen.

Van nu af aan zou hij zijn wie altijd al was geweest: Zichzelf en daarom niet langer bevreesd.

De mot en de vlinder

De mot die zo van fladderen hield,
fladderde heen en weer.
Rond de vlammen van de kaars en
waar zo niet meer.
Maar hoe vaak hij ook had gevraagd, anderen
hadden zich beklaagd.
Geen van hen wilde hem vergezellen op zijn
nachtelijke avonturen.
Hoe lang of kort deze vlucht ook zou duren.
Het deerde hem niet want wat was er fijner dan
fladderen in de nacht?
Immers niets. Wellicht de reden dat hij het
ochtendkrieken vergat.

En plotseling daar, bij het eerste licht van de dag,
was er iets bijzonders dat hij zag.
Vrolijk fladderend en licht van tred,
Danste ze met haar beschilderde vleugels die met
de meest prachtige kleuren waren behept.
Verbaasd. Haast ontzet dat zoiets schoons kon
bestaan,
vroeg hij schoorvoetend naar haar naam.
'Ik ben een page van de koningin. Oftewel een
vlinder.'

Het was op dat moment dat de mot zijn bruine kleur ervoer als een hinder.

Want in de duisternis van de nacht had hij er nimmer bij stilgestaan,
Hoe zijn eigen kleed eruit kon zien buiten het licht van de maan.
Hij vond zichzelf dof en vaal in vergelijking met haar bonte kleed.
Het was daarom dat alle vreugde van dat nachtelijk fladderen terstond van hem afgleed.
'Kijk mij nu eens staan: vaal en grijs, niet veel bijzonders,
het is zelden dat iemand zich over mij verwonderd.'

'Och jeetje meester mot, toe wees niet zo vlot.
Om zo ongenadig te zijn, of jezelf af te troeven met de nodige vilein.

Want totdat je mij zag danste je vrolijk in de nacht,
was je vrienden met jezelf, aardig en zacht.

Het is zeker waar dat men vaak verwonderd is over de kleuren van mijn kleed.

Maar het hoort niet zo te zijn dat iemand daar zijn eigen waarde aan afmeet.
Die afweging ligt immers in heel andere zaken besloten. In kleine en heel grote.

Alleen dát bepaald en geeft inzicht in wie je bent. En of je in de juiste richting gaat naar het pad wat voor je is bestemd.

Dus wees terughoudend in een oordeel ten aanzien van jezelf.' Ze keek hem beminnelijk aan.
Het was de eerste keer dat iemand de mot werkelijk zag staan.
Hij begreep waar de vlinder op had gedoeld en dat deze uitspraak inderdaad op waarheid was gestoeld.

Ook al danste hij alleen in het duister en
fladderde niemand met hem mee.
Hij had de maan en de sterren. De vlammen en
de nacht.
Door niemand anders dan zichzelf te zijn, wist
hij: Ik ben mijn eigen kracht.

De mus, de muis en de kat

Het was op een goede dag dat de muis zag dat de tuin van de kat er onbewaakt bij lag.
De muis attendeerde zijn vriend de mus en aldus kwam het grote plan om op expeditie gaan.
Naar de plek waar niemand ooit stil had durven staan.
Want in de tuin schuilde het grote gevaar van de kat,
die afgewogen aan een ander wel tien keer sterker mat.

'Niet alleen was de kat snel maar bovendien sluw.
Het is daarom dat ik je waarschuw.' zo zei de oude mol.

'Met haar zoete woorden en mooie zinnen,
weet ze haar slachtoffer voor zich te winnen.
Nog voordat de arme drommel zou begrijpen
zou ze hem al grijpen.
Want met haar scherpe klauwen en dito tanden,
was slechts hun ondergang het onvermijdelijk lot
waarin ze zouden belanden.'

‘Welnee,’ zei de mus en hij stootte zijn vriend de muis aan
‘Zover zal het wel niet komen en zover zal het niet gaan.
Die ellendige kat zal zich wel meerdere keren bedenken alvorens zij ooit ons een haar zal krenken.’

‘Pas maar op.’ zei de koolmees die hun gesprek van een afstand had weten te volgen ‘Het was bijna dat ze mijn neef had verzwolgen.’
‘En ook die van mij.’
zo sprak de kleine zoemende bij.

‘Welnee,’ zei de mus en dit keer keek hij zijn vriend de muis aan
‘Zover zal het wel niet komen en zover zal het niet gaan.
Die ellendige kat zal zich wel meerdere keren bedenken alvorens zij ooit ons een haar zal krenken.’

Het dappere plan van de muis en de mus was inmiddels als een lopend vuurtje rond gegaan.

En op het laatst had ook de spreeuw een duit in het spreekwoordelijke zakje gedaan.
'Pas maar op.' sprak hij op ernstig toon
'Straks is noodlottigheid jullie enig verdiende loon.'

'Welnee,' zeiden de mus en de muis tezaam
'Zover zal het wel niet komen en zal het wel niet gaan.
Die ellendige kat zal zich wel meerdere keren bedenken alvorens zij ons een haar zal krenken.'

'De kat kan erop vertrouwen dat zij zich nog zal berouwen,
wanneer zij mij en mijn vriend de mus iets aan zal doen,
is dat waarlijk een smet op haar blazoen.'
De mus en de muis legden alle goede bedoelingen naast zich neer
en beraadde zich niet nog een keer.

Ze zeiden een ieder gedag en vertrokken met het minste ontzag.
Want die kat die konden ze samen wel te baas.

Ondanks de vele adviezen en het waarschuwend relaas.
Samen durfden ze het wel aan. De mus en de muis. Door niet alleen te zijn hadden ze elkaar.
Om het hoofd te bieden tegen kennelijk het grote kattige gevaar.

Na de eerste stappen in de tuin te hebben gezet, werden zij in het verdergaan niet belet.
Bevestigd in hun vermoeden dat de kat onder de indruk van hun was, waren ze van het ontzag voor haar ontdaan.
Tenslotte met een verlicht gemoed het tuinpad opgegaan.

Links noch rechts waren er tekenen van de kat te zien.
En bovendien, de reden dat de mus en de muis in de tuin zover waren gekomen,
was natuurlijk
omdat de kat van
haar minachting
voor de mus en
muis was
bekomen.
Dat moest en zou
de enige reden
zijn.

Het was hun stellige overtuiging, daarin school het venijn.
Want zonder waarschuwing of tekenen vooraf,
kwam daarop opeens in een draf,
daadwerkelijk de kat op hen af gespurt.
Onbedeesd, waren de mus en de muis een en al durf.

'Wat hebben we hier en wie komt er ongevraagd op bezoek?
Of zijn jullie verdwaald en is voor jullie de uitgang soms zoek?'

‘Geen van tweeën beste kat.’ zei de muis dapper.
Hij keek haar koen aan en lachte zelfs wat schamper.
‘Wij komen en gaan daar waar we believen
en vrezen geen onheil en ook niet jouw grieven.
Klein als we zijn, zijn wij echter
niet te onderschatten.
En zeker geen partij voor
hongerige katten.’

‘Is dit werkelijk waar en is dit
werkelijk zoals je dit ziet?’
De kat hield haar kop wat schuin ‘want ik deel
deze mening namelijk niet.

Dit is mijn tuin en mijn domein.
Het is van mij en niet van dein.
Ik bepaal en ik beslis.
Daarbij zorg ik niet voor ongewis.
Nee, vrij duidelijk ben ik in mijn doen en laten.
Zodat anderen niet vergaten,
dat ook al zijn jullie zover gekomen, het zal heus zo zal vergaan,
dat ik me nimmer zal bedenken jullie in mijn hongerige bek te laten gaan.’

Nog voordat de muis of de mus had begrepen,
werden ze door scherpe klauwen gegrepen.
Zodoende voegde de kat met haar tanden de
daad bij het woord.
En werd er van de mus en de muis nooit meer
wat gehoord.

De kleine gans

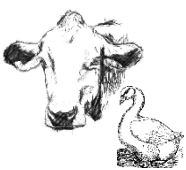
Het kleine gansje had een grote droom.
Geuriger dan de bloemen en hoger dan menig boom.
Want wat ze voor zichzelf had bedacht.
Was iets wat niemand voorzag.
Ja, ze hield van zwemmen en ook kwam ze uit een ei.
Toch wist ze bij zichzelf, dit ganserige leven is niets voor mij.

Een grote tegenstelling met een ieder om haar heen.
Want niemand begreep haar, geen broertje geen zusje, geen een.
'Een heuse waakhond, dat is wat ik wil zijn.
Ook al zegt mijn spiegelbeeld: Je bent o zo klein.
En daarbij, wie laat zich tegenhouden door wat gekwaak en flapperende vleugels?'

'Och kuiken laat je niet hinderen door twijfel en nog meer van dan dat soort ondeugends'
Zonder meer was het Grootmoeder Gans, die hield er een andere mening op na.
Een wijsheid gevormd vanuit simpele logica.

‘Want waarom zou je niet streven naar dat wat je eigenlijk wilt zijn, vanwaar gelooft iemand nodeloos in zulke ongein?
Weet je lieve kind, het verwezenlijken van een droom is eigenlijk zo moeilijk niet.
Het is meer dat de bezwaren van anderen zorgen voor het nodige verdriet.
Dergelijke lastpakken zijn er vaak in overvloed.
Als je niet oppast is dit funest voor je gemoed.’

‘Alles begint door het maken van een simpele keus, door het zetten van die eerste stap, meer niet dan dat. Heus.’
En dat was een waarheid als een koe, die zich inmiddels ook in het gesprek had gemengd.
Een goede raad die zij had aangewend.
‘Als je een waakhond bent en geen gans,
weet dan, er komt nooit een betere kans.
Dan vandaag.

Ga op avontuur en durf op zoektocht te gaan.
Zodat je uiteindelijk in je ware aard komt te staan.'

'U hebt gelijk Grootmoeder Gans en Tante Koe.
Ik ga op pad en ik weet nu eindelijk ook hoe.'

Dit bleek inderdaad het geval,
Het gansje twijfelde geen moment en verliet terstond haar vertrouwde stal.
Om zodoende naar het begin van het erf te gaan.
De plek waar het huis van de waakhond zou staan.
Tegen de tijd dat de zon was gaan zakken en de schemer ontstond,
Was het dat ze aankwam bij het huis van de waakhond.

'Dag meneer mag ik wat vragen,
weet u ook hoe ik mij als een heuse waakhond kan gedragen?
Want ook ik wil mijn aandeel leveren in het beschermen van de boerderij.
Ik dacht, wellicht helpt u mij?'

De waakhond keek het gevederde gansje eens aan.
En ging daarna op zijn vier poten staan.
'Gansjes zoals jij hebben een heel andere taak op de boerderij
Maar wegjagen van ongure lui hoort hier zeker niet bij.
Het bewaken van het boerenerf is hier belangrijk onderdeel van.
Dus maak je uit de voeten, zo snel als je kan.'

Beetje bedremmeld was ze wel.
Toch ze maakte van kommer nog geen kwel.
Want de waakhond mocht er misschien andere ideeën op nahouden.
Dat deed niets af aan haar zelfvertrouwen.

Wie niet sterk is moet slim zijn, dat is wat ze bedacht.
En in deze scherpzinnigheid school haar kracht.

‘Het is helaas niet anders beste hond.
Doch als u mij nog een vraag toestond.
De avond is al bij ons gekomen en de weg is lang naar huis,
met al die vossen om ons heen is het niet echt pluis.
Mag ik daarom vannacht bij u hier blijven?
Morgenochtend ga ik huiswaarts, zonder morren en zonder kijven.’

‘Natuurlijk kleine gans, dat is immers mijn taak.
Een ieder veilig houden, het is een opdracht die ik niet snel verzaak.’

Niet lang nadat de maan was verschenen,
waren op de boerderij alle geluiden verdwenen.

Een ieder was in rust en lag nu bijna te slapen.
Ook de waakhond begon te gapen.
Hoewel de hond anders had voorspelt,

lag hij weldra snurkend uitgeteld.

En zo presenteerde zich het gevaar van
overmoedigheid.
Een verraderlijke denkwijze waardoor het zicht
op eigen kunnen vroeger of later bezwijkt.
Bij de waakhond was niets anders het geval,
Het was daarom dat het gansje deze mogelijkheid
stal.

Alras diende hetgeen zich aan wat zij had
ingeschat:
Een tweetal vossen, op nachtelijk avontuur,
kwamen op haar pad.
Het was nu aan de kleine gans om niet alleen
haar eigen kunnen te laten zien.
Temeer het beschermen van alle boerderijdieren
bovendien.

De vossen lachten, schimpten en daagden haar
uit.
Toen klonk opeens een indrukwekkend geluid.
Niet als een waakhond maar juist als een
waakgans die luidruchtig gakte,

stond ze op haar tenen terwijl ze met haar vleugels wild flapte.
En door het dappere optreden wat ze deed, was het dat dat ze de vossen met hun snode plannen de pas afsneed.
Met haar vleugels sloeg ze de eerste vos op de kop en trok ze de ander met haar snavel aan de staart.

Het was op dat moment dat de waakhond eindelijk was ontwaakt.

Haar dappere optreden had hij gadegeslagen, begon daarna zichzelf te beklagen
Dat hij als waakhond in grote gebreken was gebleven.
Verontschuldiging was daarom zijn streven.

'Och kleine gans, waar zat ik met mijn hoofd?
Op het moment dat ik geen enkele hulp heb belooft.
Sterker nog, ik heb je heftig onderschat.
Het spijt me werkelijk dat ik vergat:
Dat kracht verschillende verschijningsvormen kent.

En dat het verschil tussen elkaar juist aanvullend kan werken en zeker niet remt.
Als jij wilt, is dit wat we gaan doen.
Hopelijk haal ik hiermee de smet van mijn blazoen.
Door vanaf nu af aan samen op wacht te staan, heb ik er vertrouwen in dat het met de dieren van het erf goed zal gaan.

De kleine gans keek de grote hond stralend in de ogen en zei: 'Ik wist wel, dat met goede wil, we uiteindelijk in elkaar zouden gaan geloven.'

Mierenkracht

De kleine mier zag het suikerklontje staan.
Ze zei tegen haar vriendinnetje: 'Kom we doen het tezaam.'
Ze trokken en duwden,
totdat ze uiteindelijk samen gruwelden.

De suikerklont die bleek te zwaar.
Toch maakte het tweede miertje geen bezwaar.
Want met een derde was deze ellende er niet.
En als mier nummer vier ook nog eens mee zou doen,
gaven ze samen dit klusje vast van katoen.

Hier bleek niets minder waar.
Want de suikerklont? Die bleef te zwaar.
Het verroerde niet, kwam niet van zijn plek.

Maar ook nu was er geen aan hulp geen gebrek.

Want mieren-vriendje vijf kwam samen met zijn mieren-maatje zes.
Hopelijk bracht dat een succes.

Nog steeds had de kleine mier haar hoop niet verloren en wist
dat het zou lukken, alleen nog niet hoe.
En daarin school de clou.

Zelfs zes sterke mieren bleek
nog niet genoeg om de
suikerklont te doen bewegen.

Niet lang daarna kwamen miertjes nummer zeven, acht en negen.
Nu zou het ze zeker toch wel lukken?
Om die klont van zoetigheid van zijn plek te rukken.

De som is pas compleet wanneer alle cijfers zijn geteld.

Pas dan wordt de uitkomst van deze optelling aan u verteld.
Hoeveel er van iets nodig is om de klus te klaren.
Oftewel de wijze om welslagen te vergaren.

Op het moment dat miertje nummer tien ten tonele verscheen,
was het dat alle moeite verdween.

Het cijfer tien bleek dus voor deze klus te voldoen.

Door samen hetzelfde te doen,
lukte het tenslotte de suikerklont uit zijn plek te graven.
En konden zij zich daarna gezamenlijk aan de welverdiende zoetigheid laven.

